

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΦΕΣΗ

1. Βούζα Φωτεινής του Δωροθέου και της Σουλτάνας, κατοίκου Αθηνών, οδός Ξάνθης, αρ. 8
2. Βούζα Κωνσταντίνου του Αποστόλου και της Φωτεινής, κατοίκου ομοίως.

ΚΑΤΑ

1. Της υπ' αριθμ. 2773/2011 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τακτική Διαδικασία).
2. Του νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου με την επωνυμία «ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΗΤΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ Ε.Τ.Β.Α.» και διακριτικό τίτλο «Α.ΤΑ.Π – Ε.Τ.Β.Α.», που εδρεύει στην Αθήνα και επί της Λεωφόρου Συγγρού αρ. 87 και εκπροσωπείται νόμιμα.

Επιδόθηκε 25-11-2011
Ο Γ.Ν. Επιμελητής

Με την εκκαλουμένη απερρίφθη η από 3-12-2007 αγωγή του αποβιώσαντος συζύγου της πρώτης και πατρός του δευτέρου εξ ημών, Αποστόλου Βούζα του Κωνσταντίνου, η οποία εστρέφετο κατά του εφεσίβλητου και με την οποία, κατά μετατροπή του αιτήματος του αποβιώσαντος δια των ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου υποβληθεισών προτάσεών μας, ζητούσαμε να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του εφεσίβλητου να μας καταβάλει, με την ιδιότητά μας ως κληρονόμων του αρχικώς ενάγοντος αποβιώσαντος Αποστόλου ΒΟΥΖΑ, ποσό διαφοράς μεταξύ του εφάπαξ βοηθήματος που έλαβε ο θανών και του εφάπαξ βοηθήματος που έπρεπε να λάβει, ποσού 17.909,41 €, για τους λόγους που αναλυτικά αναφέρονται στην εν λόγω απορριφθείσα αγωγή.

Της εκκαλουμένης δια της παρούσης εφέσεώς μας απόφασης ζητούμε την εξαφάνιση, ώστε να γίνει δεκτή η από 3-12-2007 αγωγή κατά το αιτητικό αυτής, για τους παρακάτω, αλλά και για όσους μελλοντικά επιφυλασσόμεθα να προσθέσουμε λόγους.

Ι. ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Ο αρχικώς ενάγων αποβιώσας σύζυγος της πρώτης και πατέρας του δεύτερου εξ ημών υπηρέτησε στην Ε.Τ.Β.Α. Α.Ε., κατά το χρονικό διάστημα που αναφέρεται παρακάτω ως συνολικός χρόνος υπηρεσίας του, προκειμένου να παράσχει τις υπηρεσίες του με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και με την ιδιότητά του αυτή ασφαλίσθηκε στο Ταμείο Ασφάλισης Προσωπικού Ε.Τ.Β.Α. (Τ.Α.Π. – Ε.Τ.Β.Α.). Ειδικότερα :

Υπηρέτησε στην Ε.Τ.Β.Α. Α.Ε. συνολικά 22 έτη έως τη συνταξιοδότησή του την 1-8-1990 και ασφαλίσθηκε στον ανωτέρω Κλάδο για τα 22 έτη αυτά.

Με το άρθρο 1 παρ. 1 του ΒΔ 207/1965 «περί συστάσεως Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού Ε.Τ.Β.Α. και εγκρίσεως του Κανονισμού του» συστάθηκε Ταμείο κύριας ασφάλισης προσωπικού της Ε.Τ.Β.Α., που είχε τη μορφή Ν.Π.Δ.Δ., και εγκρίθηκε ο κανονισμός του, κατά το άρθρο 1 παρ. 2 εδ. 2 του οποίου, το Ταμείο περιλαμβάνει τρεις ειδικότερους κλάδους, τον κλάδο Συντάξεων για την παροχή μηνιαίας σύνταξης, τον κλάδο Υγείας για την παροχή ιατροφαρμακευτικής και νοσοκομειακής περίθαλψης και τον κλάδο Πρόνοιας για την παροχή εφάπαξ αποζημίωσης στους αποχωρούντες από την υπηρεσία ασφαλισμένους ή τα μέλη της οικογένειάς τους, κατά τις διατάξεις των άρθρων 29 και 35.

Κατά το άρθρο 30 του ίδιου ως άνω Κανονισμού, πόροι του κλάδου Πρόνοιας είναι : α) εισφορά του ασφαλισμένου 4% επί των αποδοχών του επί των οποίων υπολογίζεται και η εισφορά του κλάδου Συντάξεων, και εισφορά της Τράπεζας ίση με την εισφορά του ασφαλισμένου, β) οι

πρόσοδοι της περιουσίας του κλάδου Πρόνοιας και γ) πας έτερος πόρος του κλάδου Πρόνοιας, κατ' εφαρμογή των λοιπών διατάξεων του Κανονισμού και τυχόν χαριστικές ή μη καταβολές προς τον κλάδο Πρόνοιας, της Τράπεζας ή οιουδήποτε τρίτου, ενώ κατά τα άρθρα 31 και 32 καθορίσθηκαν αντιστοίχως οι δικαιούχοι της εφάπαξ αποζημίωσης και το ποσό αυτής.

Σύμφωνα με το άρθρο 31 του Καταστατικού του ΤΑΠ – ΕΤΒΑ, δικαιούχοι εφ' άπαξ αποζημίωσης από τον Κλάδο Πρόνοιας είναι ασφαλισμένοι εξερχόμενοι της υπηρεσίας μετά τριετή ή μη συμπληρωμένη δεκαπενταετή ασφαλισμένη υπηρεσία, λόγω πλήρους και οριστικής ανικανότητας (παρ. 2 εδ. α), καθώς και ασφαλισμένοι εξερχόμενοι της υπηρεσίας μετά δεκαπενταετή, δωδεκαετή ή δεκαετή ασφαλισμένη υπηρεσία, κατά τους όρους και διακρίσεις της παραγράφου 2 εδ. β, γ και δ του ίδιου άρθρου.

Κατά δε το άρθρο 32 παρ. 2 του ίδιου ως άνω Κανονισμού, η εφ' άπαξ αποζημίωση των εξερχομένων από την υπηρεσία μετά από συμπλήρωση 15ετούς ή 12ετούς υπηρεσίας, καθορίζεται σε ποσοστό 100% των «ετησίων αυτού αποδοχών αποζημιώσεως», οι οποίες απαρτίζονται, με βάση την παρ. 1 του ίδιου άρθρου, από το δωδεκαπλάσιο των μηνιαίων συντάξιμων αποδοχών του ασφαλισμένου κατά την ημέρα της εξόδου του από την υπηρεσία και από το καταβαλλόμενο οικογενειακό επίδομα και επίδομα θέσης. Τα ποσοστά αυτά αυξάνονται κατά 8 μονάδες για κάθε έτος πέραν του 15^{ου} έτους ασφαλισμένης στον κλάδο Πρόνοιας και κατά 7 μονάδες για κάθε έτος πέραν του 25^{ου} έτους ασφαλισμένης στον Κλάδο Πρόνοιας υπηρεσίας, έως ποσοστού 250%, μετά τη συμπλήρωση του οποίου δεν επέρχεται καμία αύξηση.

Κατά τον χρόνο που αναφέρεται παρακάτω, μετά από σχετική αίτηση που υπέβαλε προς το Ταμείο ο θανών σύζυγος της πρώτης και πατέρας του δευτέρου εξ ημών, προκειμένου λόγω της αποχώρησής του να του

καταβληθεί η προβλεπόμενη για τους αποχωρούντες εφάπαξ παροχή, έλαβε το αναφερόμενο στην συνέχεια «εφάπαξ» ποσό, υπολογισμένο με βάση τις διατάξεις του άρθρου 32 του Κανονισμού του ΤΑΠ - ΕΤΒΑ. Να σημειωθεί ότι, μετά την κατά τα ανωτέρω αποχώρησή του από την ενεργό υπηρεσία, ο αποβιώσας εξακολούθησε να είναι μέλος του ΤΑΠ - ΕΤΒΑ, από το οποίο του παρείχετο ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και άλλες συναφείς παροχές μέσω του Κλάδου Υγείας, καθώς επίσης και σύνταξη από τον αντίστοιχο Κλάδο του Ταμείου.

Εν προκειμένω, τα ασφαλιστικά σε σχέση με τον εν λόγω Κλάδο στοιχεία του, καθώς και το ποσό εφάπαξ βοηθήματος που έλαβε ο αποβιώσας έχουν ως ακολούθως :

Αποχώρησε από την Υπηρεσία του την 1-8-1990, έχοντας συμπληρώσει 22 χρόνια ασφάλισης στον Κλάδο Πρόνοιας, έλαβε δε ως εφάπαξ παροχή από τον εν λόγω Κλάδο το ποσό των 13.643,43 €, το οποίο υπολογίσθηκε ως ποσοστό 156% επί των ετήσιων συνταξίμων αποδοχών του βάσει των ετών ασφάλισής του στον ως άνω Κλάδο και των μηνιαίων συνταξίμων αποδοχών του εκ ποσού 717,11 € κατά το χρόνο αποχώρησής του, επί των οποίων υπολογίσθηκε το χορηγούμενο σ' εκείνον εφάπαξ βοήθημα, όπως προεβλέπετο από τις Καταστατικές διατάξεις του τέως Τ.Α.Π. Ε.Τ.Β.Α.

Όλα τα παραπάνω στοιχεία επιβεβαιώθηκαν πλήρως ενώπιον του δικάσαντος Πρωτοδικείου και από την προσκομισθείσα βεβαίωση ατομικών ασφαλιστικών στοιχείων του αποβιώσαντος, την οποία του χορήγησε το εφεσίβλητο, μετά από την έκδοση από εκείνον σχετικής εισαγγελικής παραγγελίας για την λήψη των εν λόγω στοιχείων.

Με την με αριθμό Φ.80000/19612/959 Κοινή Υπουργική Απόφαση των Υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΦΕΚ 1641/7.11.2003), η οποία εκδόθηκε σε συνέχεια της με αριθμό 568/6.5.2003 απόφασης - αιτήματος του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφάλισης Προσωπικού Ε.Τ.Β.Α., ο Κλάδος Πρόνοιας του

παραπάνω Ασφαλιστικού Ταμείου αποσπάσθηκε από το Ταμείο Ασφαλίσεως Προσωπικού ΕΤΒΑ και μετατράπηκε, σύμφωνα με το άρθρο 6 παρ. 20 του ν. 3029/2002, σε ξεχωριστό νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου (σωματείο), το εφεσίβλητο. Με την Κοινή αυτή Υπουργική Απόφαση, εγκρίθηκε το Καταστατικό του νέου φορέα, που είχε υιοθετηθεί με την ίδια ως άνω απόφαση του Δ.Σ. του Τ.Α.Π. – Ε.Τ.Β.Α.

Με την με αριθμό 568/6.5.2003 απόφασή του, το Δ.Σ. του ΤΑΠ – ΕΤΒΑ επέφερε τροποποίηση στο αρχικό Καταστατικό και ειδικότερα στις διατάξεις αυτού που αφορούν τον υπολογισμό του εφάπαξ βοηθήματος. Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 29 του ισχύοντος Καταστατικού, το εφάπαξ βοήθημα υπολογίζεται βάσει των μηνιαίων αποδοχών που ελάμβανε το μέλος του Ταμείου κατά την έξοδό του από την υπηρεσία του στην ΕΤΒΑ, στις οποίες περιλαμβάνεται ο βασικός μισθός, το επίδομα πολυετούς υπηρεσίας, το επίδομα-προσαύξηση βαθμού, το επιστημονικό επίδομα και το επίδομα οικογενειακών βαρών. Παράλληλα, ορίσθηκε διάφορος τρόπος υπολογισμού του εφάπαξ βοηθήματος, ως άθροισμα επιμέρους ποσών για κάθε έτος ασφάλισης, στη βάση συντελεστή κλιμακούμενου με διάφορο τρόπο για κάθε έτος ασφάλισης.

Με βάση τον παραπάνω τρόπο υπολογισμού, υπερδιπλασιάσθηκε το ποσό του εφάπαξ βοηθήματος του Κλάδου Πρόνοιας που αποδίδεται από το εφεσίβλητο στο μόνιμο προσωπικό της ΕΤΒΑ ΑΕ κατά την έξοδό του από την υπηρεσία. Όπως όμως και στην απορριφθείσα αγωγή ανεφέρετο, δεν λήφθηκε καμία πρόνοια να ισχύσει ο υπερδιπλασιασμός αυτός του εφάπαξ βοηθήματος και στους λοιπούς ασφαλισμένους, όπως ο αποβιώσας, που απεχώρησε από την ενεργό υπηρεσία πριν το έτος 2003 και έλαβε «εφάπαξ» χρηματική παροχή υπολογισμένη με βάση τις διατάξεις του Καταστατικού του ΤΑΠ – ΕΤΒΑ, όπως αυτό ίσχυε πριν την τροποποίησή του, με αποτέλεσμα να έχουν προκύψει σημαντικές οικονομικές διαφορές.

II. ΝΟΜΙΚΗ ΘΕΜΕΛΙΩΣΗ

Από τις διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 1 και 22 παρ. 5 του ισχύοντος Συντάγματος, που ορίζουν ότι «οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου (4 παρ. 1) και «το κράτος μεριμνά για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων, όπως νόμος ορίζει» (22 παρ. 5), προκύπτει δέσμευση του νομοθέτη, ο οποίος δεν δύναται, κατά τη ρύθμιση ουσιωδώς όμοιων πραγμάτων, σχέσεων ή καταστάσεων και κατηγοριών προσώπων, να μεταχειρίζεται τις περιπτώσεις αυτές κατά τρόπο ανόμοιο, εισάγοντας εξαιρέσεις και κάνοντας διακρίσεις, εκτός αν η διαφορετική ρύθμιση δεν είναι αυθαίρετη, αλλά επιβάλλεται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος, η συνδρομή των οποίων υπόκειται στον έλεγχο των δικαστηρίων. Η δέσμευση δε αυτή του νομοθέτη υφίσταται και κατά την εκδήλωση της κρατικής μέριμνας για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων και επιβάλλει τη συμμετοχή αυτών στο σύστημα παροχών και αντιπαροχών της κοινωνικής ασφάλισης, μεταξύ των οποίων και η παροχή εφάπαξ βοηθήματος αποζημίωσης και στους εξ αυτούς αποχωρούντες από την ενεργό υπηρεσία, με ίσους όρους. Έτσι, η συνταγματικώς επιτρεπτή εισαγωγή με νόμο ανωτάτου ορίου στο παρεχόμενο από τον φορέα εφάπαξ βοήθημα τελεί υπό την προϋπόθεση ότι αυτό δεν έχει αμιγώς ανταποδοτικό χαρακτήρα. Αμιγώς δε ανταποδοτικό χαρακτήρα έχει το εφ' άπαξ βοήθημα, το οποίο καταβάλλεται από ασφαλιστικό κεφάλαιο, που σχηματίζεται αποκλειστικά ή κατά κύριο λόγο από εισφορές, είτε μόνο των ασφαλισμένων, είτε και του εργοδότη που απασχολεί αυτούς, ανεξαρτήτως μάλιστα του ύψους των εισφορών του εργοδότη. Τούτο δε, διότι και οι εισφορές του εργοδότη καταβάλλονται με αφορμή την σχέση εργασίας, που συνδέει αυτόν με τους ασφαλισμένους, αφού οι ασφαλιστικές εισφορές του εργοδότη αποτελούν τμήμα του μισθού και υπολογίζονται επί των αποδοχών των εργαζομένων, όπως και οι ασφαλιστικές εισφορές που καταβάλλουν αυτοί. Εξάλλου, διακρίσεις στο χορηγούμενο ποσό εφάπαξ βοηθήματος, εν όψει του αμιγώς ανταποδοτικού χαρακτήρα της παροχής,

σύμφωνα με όσα έχουν γίνει δεκτά, δεν δικαιολογείται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος, λαμβανομένης υπόψη και της δίκαιης στάθμισης, η οποία πρέπει να υφίσταται μεταξύ του γενικού συμφέροντος και του συμφέροντος του ατόμου για καταβολή της ασφαλιστικής παροχής, όταν αυτή, ως περιουσιακό δικαίωμα, προέρχεται, όπως στην προκειμένη περίπτωση, από τις ασφαλιστικές εισφορές του ασφαλισμένου έτσι ώστε βασίμως να προσδοκάται από αυτόν και στο πλαίσιο της κρατικής μέριμνας για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων, η αποχή από κάθε επέμβαση και η προστασία του εν λόγω δικαιώματος του.

Σύμφωνα, λοιπόν, με πάγια νομολογιακή θέση, όταν ένας ασφαλιστικός φορέας ή ταμείο επαγγελματικής ασφάλισης δρα ως μία οργανωμένη κοινότητα αλληλεγγύης με βάση το αμιγώς ανταποδοτικό σύστημα και χορηγεί παροχές ή βοηθήματα τα οποία καταβάλλονται από ασφαλιστικό κεφάλαιο, το οποίο δεν προέρχεται από κοινωνικούς πόρους, αλλά σχηματίζεται αποκλειστικώς από κρατήσεις (εισφορές) επί των αποδοχών των ασφαλισμένων, τότε πρέπει να τηρείται αυστηρώς η αρχή της ισότητας, η οποία επιβάλλει την επί ίσοις όροις συμμετοχή όλων των εργαζομένων στο σύστημα παροχών και αντιπαροχών, επιβάλλει δηλαδή οι παροχές προς τον ασφαλισμένο να είναι ανάλογες προς τις παρακρατηθείσες εισφορές. Συνεπώς, στις περιπτώσεις αυτές είναι ανίσχυρη και συνταγματικώς ανεπίτρεπτη οποιαδήποτε παρέκκλιση από την αρχή της ίσης μεταχείρισης, η οποία εισάγει αδικαιολόγητη δυσμενή διάκριση εις βάρος ασφαλισμένων που, αν και υποβλήθηκαν στις ίδιες ή και μεγαλύτερες κρατήσεις σε σύγκριση με τους συναδέλφους τους, έλαβαν τελικώς μικρότερο χρηματικό εφάπαξ βοήθημα από τον ασφαλιστικό οργανισμό (βλ. ΣτΕ Ολομ. 541/1999, ΣτΕ Ολομ. 548/1999, ΝοΒ 2000, 563, ΣτΕ Ολομ. 549/1999, ΑρχΝομ 1999, 739, ΑΠ Ολομ. 32/1995, ΔΕΝ 1996, 668, Δοικ.Εφετ. Αθηνών 585/2000, ΔΕΝ 2000, 1225).

Η αρχή της ανταποδοτικότητας εισφορών – παροχών, η αρχή δηλαδή ότι οι παροχές των ασφαλιστικών οργανισμών πρέπει να είναι ανάλογες προς

τις καταβληθείσες εισφορές, κατά τρόπο ώστε όλοι οι εργαζόμενοι να συμμετέχουν επί ίσοις όροις στο σύστημα των παροχών, αποτελεί έκφραση της γενικότερης αρχής της ισότητας δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των μελών κάθε ασφαλιστικού φορέα αλλά και κάθε σωματείου. Μόνο οσάκις η κοινωνική ασφάλιση δεν ασκείται από ίδιες επαγγελματικές κοινότητες (κοινωνίες κινδύνων) κατά το ανταποδοτικό σύστημα με πόρους που προέρχονται αποκλειστικώς από εισφορές των εργαζομένων και εργοδοτών, αλλ' ασκείται από ευρύτερους φορείς που χρηματοδοτούνται με κοινωνικούς πόρους, μόνο τότε επιτρέπονται αποκλίσεις από την αρχή της ίσης μεταχείρισης και την αρχή της αναλογίας παροχών – εισφορών (Κρεμαλής, Δίκαιο Κοινωνικών Ασφαλίσεων 1985, 62 επ.).

Θα πρέπει στο σημείο αυτό να επισημανθεί ότι με την υπ' αριθμ. 3/2007 απόφαση το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο αντιμετώπισε το παραπάνω ζήτημα ακριβώς με τον ίδιο τρόπο. Η δε εν λόγω απόφαση εκδόθηκε επί αμφισβήτησης ως προς την έννοια και την ουσιαστική συνταγματικότητα της διατάξεως του άρθρου 57 παρ. 3 του Ν. 2084/92, η οποία ανέκυψε με την έκδοση αντιθέτων αποφάσεων της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας και του Αρείου Πάγου και η οποία παραπέμφθηκε στο ΑΕΔ με την υπ' αριθμ. 1283/2006 απόφαση της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας. Πιο συγκεκριμένα, με την εν λόγω απόφαση του ΑΕΔ κρίθηκε ότι πρέπει να αρθεί η αμφισβήτηση που ανέκυψε, κατά τα προεκτεθέντα, από τις αντίθετες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας, και του Αρείου Πάγου, σύμφωνα με την διατυπωθείσα κρίση στην με αριθμό 17/2005 απόφαση του Αρείου Πάγου.

Στην δε απόφαση της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου (ΑΠ Ολομ. 17/2005, Ε.Δ.Κ.Α 2005, 370), αναφέρεται ότι «η παρεχόμενη στους αποχωρούντες υπαλλήλους της ΕΤΒΑ, από το ΤΑΠ-ΕΤΒΑ, εφάπαξ αποζημίωση, έχει αμιγώς

ανταποδοτικό χαρακτήρα, αφού καταβάλλεται από κεφάλαιο που σχηματίζεται αποκλειστικά από εισφορές των εργαζομένων και του εργοδότη. Η εισφορά του εργοδότη, η οποία μάλιστα, μειούμενη κατ' εφαρμογή του άρθρου 57 Ν. 2084/1992, από 1.1.1993 κατά το 1/10 ετησίως μέχρι καταργήσεώς της έχει καταργηθεί από 1.1.2002, αποτελεί αντάλλαγμα της παρεχόμενης εργασίας, είναι και αυτή ποσοτικά ανάλογη των αποδοχών του εργαζομένου – ασφαλισμένου, όπως και η εισφορά του τελευταίου και εξομοιώνεται, από την άποψη του χαρακτηρισμού της εφάπαξ αποζημίωσης ως ανταποδοτικής ή μη, με την εισφορά του ασφαλισμένου. Κοινωνικοί πόροι δεν προβλέπονται ούτε και ουσιώδεις επιβαρύνσεις τρίτων, υπό την έννοια της πρόβλεψης και καταβολής αυτών σταθερά και μόνιμα, έτσι ώστε να μπορούν βασίμως να συνυπολογισθούν στο σχηματισμό του ασφαλιστικού κεφαλαίου, από το οποίο προέρχεται η εφάπαξ αποζημίωση. Ως προβλεπόμενες δε στο άρθρο 30 παρ. 1 εδ. β και γ του Κανονισμού «πρόσοδοι της περιουσίας» και πας έτερος πόρος του κλάδου Πρόνοιας, καθώς και οι «τυχόν» χαριστικές ή μη παροχές της Τράπεζας ή τρίτων, προς τον κλάδο Πρόνοιας του Ταμείου, δηλαδή πρόσοδοι, πόροι και χαριστικές ή μη παροχές όχι υπό την ως άνω έννοια της πρόβλεψης και καταβολής αυτών σταθερά και μόνιμα, δεν μπορούν ν' αποτελέσουν ασφαλές κριτήριο για το χαρακτηρισμό του βοηθήματος ως ανταποδοτικού ή μη. Πολύ περισσότερο, γιατί ουδαμού στις λοιπές διατάξεις του κανονισμού, προβλέπονται πρόσοδοι ή έτεροι πόροι ή καταβολές, χαριστικές ή μη. Τέλος και η προβλεπόμενη καταβολή από μέρους της Τράπεζας αντί του Ταμείου, του ποσού της εφάπαξ αποζημίωσης στην ειδική περίπτωση των οικειοθελώς αποχωρούντων από την υπηρεσία υπαλλήλων, δεν μπορεί επίσης να αποτελέσει επιχείρημα υπέρ του αντιθέτου, αφού η καταβολή αυτή, προβλεπόμενη και στο άρθρο 35 του Κανονισμού, γίνεται για λογαριασμό του Ταμείου και αποσκοπεί στην ταμειακή διευκόλυνση του τελευταίου, ενώ και το καταβαλλόμενο ποσό είναι πάντως επιστρεπτέο στην Τράπεζα από το Ταμείο....».

Επομένως : όπως έχει κριθεί αμετάκλητα, το ΤΑΠ – ΕΤΒΑ είναι ασφαλιστικός οργανισμός που λειτουργεί με βάση το αμιγώς ανταποδοτικό σύστημα. Με βάση το ίδιο σύστημα λειτουργεί και το εφεσίβλητο, αφού οι πόροι του εξακολουθούν να προέρχονται από την εισφορά 4% επί των πάσης φύσεως αποδοχών των υπαλλήλων της πρώην ΕΤΒΑ (άρθρο 6 ισχύοντος Καταστατικού του εφεσίβλητου).

Κατόπιν τούτων, η Κοινή Υπουργική Απόφαση που εκδόθηκε σε εκτέλεση του άρθρου 6 παρ. 20 του Ν. 3029/2002 και με την οποία κυρώθηκε το καταστατικό του εφεσίβλητου, Ν.Π.Ι.Δ. που πρόκυψε μετά την απόσχιση του Κλάδου Πρόνοιας του ΤΑΠ – ΕΤΒΑ, παραβίασε την αρχή της ισότητας, ειδικότερη εκδήλωση της οποίας αποτελεί η αρχή της ανταποδοτικότητας κατά τα ανωτέρω εκτεθέντα, αφού κατά την τροποποίηση του άρθρου 29 του Καταστατικού που είχε ως αποτέλεσμα τον υπερδιπλασιασμό του εφάπαξ βοηθήματος που χορηγεί το εφεσίβλητο στα μέλη του ΤΑΠ-ΕΤΒΑ, δεν ελήφθη πρόνοια ώστε να ισχύσει ο ως άνω υπερδιπλασιασμός και στον θανόντα σύζυγο της πρώτης και πατέρα του δευτέρου εξ ημών, που εξήλθε από την ενεργό υπηρεσία πριν από το έτος 2003 και έλαβε εφάπαξ παροχή υπολογισμένη με βάση τις διατάξεις του προϊσχύσαντος Καταστατικού.

Και τούτο διότι, ενώ τόσο υπό τον προγενέστερο ασφαλιστικό φορέα όσο και τώρα από το εφεσίβλητο, οι εισφορές των ασφαλισμένων παρέμειναν σταθερές, το εφεσίβλητο υπερδιπλασίασε το χορηγούμενο εφάπαξ βοήθημα, με αποτέλεσμα να επέρχεται συνταγματικά και κοινωνικά ανεπίτρεπτη δυσμενής διάκριση σε βάρος όλων των ασφαλισμένων εκείνων που απεχώρησαν και έλαβαν το εφάπαξ πριν λάβει χώρα ο παραπάνω υπερδιπλασιασμός. Η δυσμενής αυτή διάκριση είναι ιδιαίτερα κατάφωρη αν λάβει κανείς υπόψη ότι το συσσωρευμένο κεφάλαιο από το οποίο χρηματοδοτείται το εφάπαξ αλλά και όλη η περιουσία του Ταμείου

προήλθε, όχι μόνο από τους υπηρετούντες, αλλά και από αυτούς που υπηρετήσαν κατά το παρελθόν, πρωτίστως μάλιστα από τους τελευταίους, αφού επί αυτών κατεβάλλετο τότε και εργοδοτική εισφορά και επί πλέον οι παλαιότεροι αυτοί συνέβαλαν με τη συμμετοχή τους – κατά το μεγάλο χρονικό διάστημα της ενεργούς υπηρεσίας τους (35ετούς συνήθως διάρκειας) – στην δημιουργία του συσσωρευμένου κεφαλαίου. Για το λόγο αυτόν, μετά τον υπερδιπλασιασμό του εφάπαξ – και ενώ ουδεμία επήλθε μεταβολή στο ύψος των εισφορών – εργαζόμενοι με μικρότερο χρόνο υπηρεσίας και χαμηλότερες αποδοχές (δηλαδή εργαζόμενοι που υπεβλήθησαν σε μικρότερες εισφορές) θα λαμβάνουν εφάπαξ υψηλότερο σε σύγκριση με τον αποβιώσαντα, που ανήκει στην κατηγορία των παραιφθέντων συναδέλφων, που συνεισέφεραν περισσότερα.

Κατά συνέπεια, η αρχή της ισότητας και η ορθή εφαρμογή της αρχής της ανταποδοτικότητας επιβάλλει να επεκταθεί ο υπερδιπλασιασμός του εφάπαξ και στους ήδη αποχωρήσαντες, ώστε ν' αποκατασταθεί η αναλογία μεταξύ εισφορών – παροχών και η επί ίσοις όροις συμμετοχή όλων των ασφαλισμένων στο σύστημα παροχών.

Εξάλλου, η επέκταση του υπερδιπλασιασμού του εφάπαξ βοηθήματος και στην προκειμένη περίπτωση είναι απολύτως εναρμονισμένη με τη ratio του άρθρου 6 του Ν. 3029/2002, που προέβλεψε την ίδρυση Ταμείων Επαγγελματικής Ασφάλισης με τη μορφή Ν.Π.Ι.Δ., στην παρ. 20 του οποίου αναφέρεται ότι *«...Τα εν λόγω ταμεία με αποφάσεις των Διοικητικών τους Συμβουλίων, ύστερα από αναλογιστική μελέτη η οποία υποβάλλεται προς έγκριση στους Υπουργούς Οικονομίας και Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, καθορίζουν το ύψος των παρεχόμενων εφάπαξ βοηθημάτων για τους ασφαλισμένους και τους συνταξιούχους τους, διασφαλίζοντας την αναλογιστική ισορροπία κάθε ταμείου»*.

Όλοι οι προεκτεθέντες ισχυρισμοί μας επιβεβαιώθηκαν πλήρως ενώπιον του δικάσαντος Πρωτοδικείου και από την προσκομισθείσα Γνωμοδότηση του Καθηγητή Εργατικού Δικαίου στο Τμήμα Νομικής του Πανεπιστημίου Αθηνών Γεωργίου Α. Λεβέντη, σύμφωνα με το τελικό συμπέρασμα της οποίας αποτελεί προφανή κατάχρηση δικαιώματος ο αποκλεισμός των παλαιότερων (ασφαλισμένων του Ταμείου) από την αύξηση του χορηγούμενου εφάπαξ, η δε αδικία αυτή, κατά την εν λόγω γνωμοδότηση πάντα, πρέπει να επανορθωθεί είτε εξώδικα, είτε εν ανάγκη μέσω της δικαστικής οδού.

Περαιτέρω, η απαίτηση της διασφάλισης της «αναλογιστικής ισορροπίας» του εφεσίβλητου θα ικανοποιείτο εν προκειμένω και εάν είχε προβλεφθεί η επέκταση του υπερδιπλασιασμού του εφάπαξ βοηθήματος και στην υπό κρίση περίπτωση, ενόψει των ακόλουθων δεδομένων :

α. Με την σχετική αναλογιστική μελέτη, η οποία συντάχθηκε τον Ιούνιο του έτους 2006, κρίθηκε ότι μετά την συγχώνευση μέσω απορρόφησης της «Ε.Τ.Β.Α Α.Ε.» από την «Τράπεζα Πειραιώς Α.Ε.», το εφεσίβλητο Ταμείο κατά την 31-3-2006 είχε ασφαλισμένους περί τους 291 εν ενεργεία υπαλλήλους, οι οποίοι υπηρετούν στη συγχωνεύσασα Τράπεζα και προέρχονται από την τέως «ΕΤΒΑ Α.Ε.», σήμερα δε είναι ήδη σαφώς λιγώτεροι οι ασφαλισμένοι του εφεσίβλητου, ως εκ τούτου η εξαιρετικά μεγάλη περιουσία του Ταμείου αφορά αποκλειστικά και μόνον αυτούς. Οι εναπομείναντες εν ενεργεία υπάλληλοι δεν πρόκειται ν' αυξηθούν μελλοντικώς (δεδομένου ότι το Ταμείο δεν αφορά τους υπαλλήλους της συγχωνεύσασας τράπεζας), αλλά αντίθετα θ' απομείνουν μόνο αυτοί ασφαλισμένοι στον Κλάδο Πρόνοιας αναφορικά με το «εφάπαξ», το οποίο θα καταβληθεί έως και τον τελευταίο, που θ' αποχωρήσει από την ενεργό υπηρεσία εντός το πολύ 15 ετών από σήμερα.

Οι παραπάνω ισχυρισμοί, ότι δηλαδή ο αριθμός ασφαλισμένων του Ταμείου βαίνει συν τη παρόδω του χρόνου μειούμενος μέχρι την πλήρη εξάλειψη, επιβεβαιώνονται πλήρως και από το Πρακτικό της πρόσφατης Τακτικής

Γενικής Συνέλευσης του εφεσίβλητου που έλαβε χώρα τον Μάρτιο του 2008, στην παρ. 9.9 του οποίου αναφέρεται ότι ο συνολικός αριθμός ασφαλισμένων του Ταμείου στις 31-12-2006 ήταν 286, ενώ στις 31-12-2007 οι εν ενεργεία ασφαλισμένοι του Ταμείου ανέρχονταν σε 273.

β. Η καταβολή του αυξημένου αυτού εφάπαξ και στα ήδη αποχωρήσαντα μέλη δεν θα προκαλούσε στο εφεσίβλητο κόστος υψηλότερο του ήδη υπάρχοντος αποθεματικού του, με συνέπεια καμία διαταραχή να μην απειλείται στην «αναλογιστική ισορροπία» του εφεσίβλητου.

Εξάλλου, τα οικονομικά στοιχεία του Ταμείου τόσο αναφορικά με το ύψος του υπάρχοντος σε αυτό πλεονάσματος (αποθεματικό), όσο και σχετικά με την περιουσία του Ταμείου προκύπτουν και επιβεβαιώνονται πλήρως αφ' ενός από την προαναφερθείσα αναλογιστική μελέτη του Ιουνίου 2006, αφ' ετέρου από το ως άνω αναφερόμενο Πρακτικό της Τακτικής Γενικής Συνέλευσης του εφεσίβλητου.

Ενόψει όλων των ανωτέρω, θα έπρεπε να επεκταθεί ο υπερδιπλασιασμός του εφάπαξ βοηθήματος και στην περίπτωση του αποβιώσαντος συζύγου της πρώτης και πατρός του δευτέρου εξ ημών και να μας επιδικασθεί η ακόλουθη διαφορά για την αιτία αυτή.

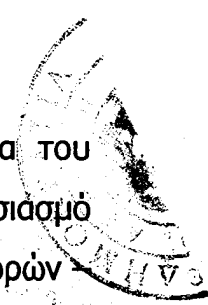
Με την εκκαλουμένη δια της παρούσης εφέσεώς μας απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου, διατυπώθηκε η άποψη ότι, κατά την γενική αρχή του δικαίου κοινωνικής ασφάλισης, το δικαίωμα ασφαλιστικής παροχής κρίνεται σύμφωνα με το δίκαιο που ίσχυε κατά το χρόνο επέλευσης του ασφαλιστικού κινδύνου. Στην προκείμενη περίπτωση, όπως έκρινε το δικάσαν Πρωτοδικείο, κατά το χρόνο εξόδου του αποβιώσαντος από την υπηρεσία ίσχυαν οι πιο πάνω διατάξεις του β.δ. 207/1965. Συνεπώς, απεφάνθη το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ότι νομίμως υπολογίσθηκε η εφάπαξ αποζημίωσή του, σύμφωνα με τους προβλεπόμενους από τις διατάξεις αυτές συντελεστές υπολογισμού της. Περαιτέρω, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα πάντα στην εκκαλουμένη απόφαση, η μεταβολή το 2003 του τρόπου υπολογισμού της

χορηγούμενης από το εφεσίβλητο Ταμείο εφάπαξ χρηματικής παροχής για το μέλλοντα χρόνο, δηλαδή χωρίς η μεταβολή αυτή να θίγει γεννημένες σχετικές αξιώσεις, δεν αντίκειται στα άρθρα 4 και 22 του Συντάγματος (πρβ. Σ.τ.Ε. 1022/2005, 2825/2005, 2166/2005, 2919/2004). Εξάλλου, το δικάσαν Πρωτοδικείο έκρινε ότι, μέχρι το χρόνο εξόδου του αποβιώσαντος από την υπηρεσία και ανεξάρτητα από τα έτη υπηρεσίας του, κατά το χρόνο που επήλθε η νομοθετική μεταβολή με τις διατάξεις της ΥΑ Φ.80000/19612/959, δεν είχε δημιουργηθεί υπέρ εκείνου κατάσταση που έχρηζε προστασίας, σύμφωνα με τις επικαλούμενες διατάξεις των άρθρων 4 και 22 του Συντάγματος, καθώς και ότι ο νομοθέτης ευχέρεια έχει και όχι υποχρέωση να προσδώσει σε ευνοϊκή ρύθμιση που θεσπίζει αναδρομικότητα και, συνεπώς, το γεγονός ότι η επίμαχη διάταξη δεν καταλαμβάνει όσους υπαλλήλους είχαν συνταξιοδοτηθεί στο παρελθόν δεν συνιστά άνιση μεταχείριση αυτών αντικείμενη στο Σύνταγμα (πρβ. Σ.τ.Ε. 2544/1991). Τέλος, σύμφωνα με την κρίση της εκκαλουμένης, δεν αποτελεί συνταγματικώς κατοχυρωμένο κανόνα η ύπαρξη αναλογίας μεταξύ ασφαλιστικών εισφορών και παροχών, ο τρόπος δε υπολογισμού των παροχών επαφίεται στη κρίση του νομοθέτη και την, κατ' εξουσιοδότηση αυτού, κανονιστικώς δρώσα διοίκηση, οι οποίοι δεν δεσμεύονται από την αρχή της ανταποδοτικότητας μεταξύ ασφαλιστικών εισφορών και ασφαλιστικών παροχών, δεδομένου ότι ούτε η αρχή αυτή έχει συνταγματική κατοχύρωση (πρβλ. Σ.τ.Ε. 1770/2008), βάσει δε όλων των παραπάνω κρίσεων το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφαση απέρριψε την ασκηθείσα αγωγή του αποβιώσαντα συζύγου της πρώτης και πατρός του δευτέρου εξ ημών.

Δεν υπάρχει, νομίζουμε, καμία αμφιβολία ότι, πέραν του ότι οι παραπάνω κρίσεις της εκκαλουμένης είναι εσφαλμένες και δεν στηρίζονται ούτε στο γράμμα, ούτε στο πνεύμα των σχετικών διατάξεων, το δικάσαν Πρωτοδικείο, κατά τον σχηματισμό της δικανικής του κρίσης, ουδόλως

έλαβε υπόψη του τα προεκτεθέντα διαλαμβανόμενα στην υπ' αριθμ. 3/2007 απόφαση του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου.

Πιο συγκεκριμένα, κατ' αρχάς, όσον αφορά την κρίση της εκκαλουμένης ότι η μεταβολή που επήλθε το έτος 2003 στον τρόπο υπολογισμού της χορηγούμενης από το εφεσίβλητο Ταμείο εφάπαξ χρηματικής παροχής για το μέλλοντα χρόνο, δηλαδή χωρίς η μεταβολή αυτή να θίγει γεννημένες σχετικές αξιώσεις, δεν αντίκειται στα άρθρα 4 και 22 του Συντάγματος, καθώς και ότι μέχρι τον χρόνο εξόδου του αποβιώσαντα από την υπηρεσία και ανεξάρτητα από τα έτη υπηρεσίας του, κατά το χρόνο που επήλθε η νομοθετική μεταβολή με τις διατάξεις της ΥΑ Φ.80000/19612/959, δεν είχε δημιουργηθεί υπέρ εκείνου κατάσταση που έχρηζε προστασίας σύμφωνα με τις επικαλούμενες διατάξεις των άρθρων 4 και 22 του Συντάγματος, καθώς και ότι ο νομοθέτης ευχέρεια έχει και όχι υποχρέωση να προσδώσει σε ευνοϊκή ρύθμιση που θεσπίζει αναδρομικότητα και, συνεπώς, το γεγονός ότι η επίμαχη διάταξη δεν καταλαμβάνει όσους υπαλλήλους είχαν συνταξιοδοτηθεί στο παρελθόν δεν συνιστά άνιση μεταχείριση αυτών αντικείμενη στο Σύνταγμα είναι προφανές ότι είναι παντελώς εσφαλμένη. Τούτο δε, καθ' όσον, όπως προαναφέρθηκε, ενώ τόσο υπό τον προγενέστερο ασφαλιστικό φορέα όσο και τώρα από το εφεσίβλητο, οι εισφορές των ασφαλισμένων παρέμειναν σταθερές, το εφεσίβλητο υπερδιπλασίασε το χορηγούμενο εφάπαξ βοήθημα, με αποτέλεσμα να επέρχεται συνταγματικά και κοινωνικά ανεπίτρεπτη δυσμενής διάκριση σε βάρος όλων των ασφαλισμένων εκείνων που απεχώρησαν και έλαβαν το εφάπαξ πριν λάβει χώρα ο παραπάνω υπερδιπλασιασμός. Η δυσμενής αυτή διάκριση είναι ιδιαίτερα κατάφωρη αν λάβει κανείς υπόψη ότι το συσσωρευμένο κεφάλαιο από το οποίο χρηματοδοτείται το εφάπαξ αλλά και όλη η περιουσία του Ταμείου προήλθε όχι μόνο από τους υπηρετούντες, αλλά και από αυτούς που υπηρέτησαν κατά το παρελθόν, πρωτίστως μάλιστα από τους τελευταίους, αφού επί αυτών κατεβάλλετο τότε και εργοδοτική εισφορά και επί πλέον οι παλαιότεροι αυτοί συνέβαλαν με τη συμμετοχή τους – κατά το μεγάλο χρονικό διάστημα της ενεργούς

υπηρεσίας τους (35ετούς συνήθως διάρκειας) – στην δημιουργία του συσσωρευμένου κεφαλαίου. Για το λόγο αυτόν, μετά τον υπερδιπλασιασμό του εφάπαξ – και ενώ ουδεμία επήλθε μεταβολή στο ύψος των εισφορών εργαζόμενοι με μικρότερο χρόνο υπηρεσίας και χαμηλότερες αποδοχές (δηλαδή εργαζόμενοι που υπεβλήθησαν σε μικρότερες εισφορές) έλαβαν εφάπαξ υψηλότερο σε σύγκριση με τον αποβιώσαντα, όπως και τους λοιπούς παραλειφθέντες συναδέλφους του, που συνεισέφεραν περισσότερα. Κατά συνέπεια, αντίθετα από ότι έκρινε η εκκαλουμένη, η αρχή της ισότητας και η ορθή εφαρμογή της αρχής της ανταποδοτικότητας επιβάλλει να επεκταθεί ο υπερδιπλασιασμός του εφάπαξ και στους ήδη αποχωρήσαντες, ώστε ν' αποκατασταθεί η αναλογία μεταξύ εισφορών – παροχών και η επί ίσοις όροις συμμετοχή όλων των ασφαλισμένων στο σύστημα παροχών. Εξάλλου δε, η συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της ισότητας δεν αναφέρεται σε «δημιουργηθείσα κατάσταση που χρήζει προστασίας», ο δε σχετικός ισχυρισμός της εκκαλουμένης ότι δεν είχε δημιουργηθεί υπέρ του θανόντα κάποια κατάσταση που να χρήζει προστασίας, καμία σημασία δεν έχει, ούτε αποτελεί λόγο μη εφαρμογής εν προκειμένω της αρχής της ισότητας.

Τέλος, όσον αφορά την κρίση της εκκαλουμένης ότι δεν αποτελεί συνταγματικώς κατοχυρωμένο κανόνα η ύπαρξη αναλογίας μεταξύ ασφαλιστικών εισφορών και παροχών, ο τρόπος δε υπολογισμού των παροχών επαφίεται στην κρίση του νομοθέτη και την, κατ' εξουσιοδότηση αυτού, κανονιστικώς δρώσα διοίκηση, οι οποίοι δεν δεσμεύονται από την αρχή της ανταποδοτικότητας μεταξύ ασφαλιστικών εισφορών και ασφαλιστικών παροχών, δεδομένου ότι ούτε η αρχή αυτή έχει συνταγματική κατοχύρωση, επιθυμούμε να επισημάνουμε ότι δεν είναι ορθή δεδομένου ότι, όπως αναλυτικώς προκετέθηκε, επί του ζητήματος του ανταποδοτικού χαρακτήρα του εφάπαξ βοηθήματος και των κριτηρίων αυτού έχει ήδη εκδοθεί απόφαση του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου. Σύμφωνα δε με την παρ. 4 του άρθρου 100 του Συντάγματος «Οι αποφάσεις του δικαστηρίου (ΑΕΔ) είναι αμετάκλητες. Διάταξη νόμου, που

κηρύσσεται αντισυνταγματική, είναι ανίσχυρη από την δημοσίευση της σχετικής απόφασης ή από το χρόνο που ορίζεται με την απόφαση», συνεπώς οι αποφάσεις του ΑΕΔ και τα όσα εις αυτές διαλαμβάνονται έχουν αυξημένη ισχύ έναντι του κοινού νομοθέτη, τα δε επιληφθέντα από το ΑΕΔ ζητήματα κρίνονται αμετακλήτως και οι κρίσεις αυτού δεσμεύουν εν τέλει τόσο τον κοινό νομοθέτη, όσο και τα επιλαμβανόμενα πρωτοβάθμια ή δευτεροβάθμια Δικαστήρια.

Από όλα τα προαναφερόμενα, λοιπόν, σαφώς προκύπτει ότι η ασκηθείσα αγωγή του αποβιώσαντος έπρεπε να γίνει δεκτή, η δε εκκαλουμένη απόφαση που έκρινε αντίθετα και απέρριψε αυτήν θα πρέπει να εξαφανισθεί και να γίνει δεκτή η από 3-12-2007 αγωγή του αποβιώσαντος στο σύνολό της.

III. ΝΟΜΙΜΕΣ ΑΞΙΩΣΕΙΣ

Επειδή, όπως προκύπτει από όλα τα προεκτεθέντα, η αρχή της ισότητας, η αρχή της καλής πίστης και η ορθή εφαρμογή της αρχής της ανταποδοτικότητας επιβάλλει να επεκταθεί ο υπερδιπλασιασμός του εφάπαξ και στην περίπτωση του αποβιώσαντος που είχε ήδη αποχωρήσει, ώστε ν' αποκατασταθεί η αναλογία μεταξύ εισφορών – παροχών και η επί ίσοις όροις συμμετοχή όλων των ασφαλισμένων στο σύστημα παροχών, θα πρέπει να υποχρεωθεί το εφεσίβλητο να μας καταβάλει με την ιδιότητά μας ως κληρονόμων του αποβιώσαντος Αποστόλου Βούζα του Κωνσταντίνου την διαφορά ανάμεσα στο εφάπαξ βοήθημα που του καταβλήθηκε κατά την έξοδό του από την ενεργό υπηρεσία και σε αυτό που θα έπρεπε να του είχε καταβληθεί εάν είχε εφαρμοσθεί και σ' εκείνον ο τρόπος υπολογισμού του εφάπαξ βοηθήματος που εφαρμόσθηκε στους κατ' εξαίρεση ευνοηθέντες συναδέλφους του.

Επειδή ο τρόπος υπολογισμού της χορηγουμένης από το εφεσίβλητο εφάπαξ παροχής έχει μεταβληθεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε να οδηγούμεθα στον υπερδιπλασιασμό των χορηγουμένων πλέον μετά τις επελθούσες

τροποποιήσεις εφάπαξ βοηθημάτων. Τούτο δε καθ' όσον, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 29 της υπ' αριθμ. Φ. 80000/19612/959/27-10-2003 Κοινής Απόφασης των Υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών, καθώς και Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, με την οποία έγινε η προαναφερθείσα μετατροπή και εγκρίθηκε ο Κανονισμός του εφεσίβλητου, «1. Το εφάπαξ βοήθημα υπολογίζεται βάσει των μηνιαίων αποδοχών που ελάμβανε το μέλος του Ταμείου κατά την έξοδό του από την υπηρεσία του στην ΕΤΒΑ. 2. Ως αποδοχές, κατά την έννοια της προηγούμενης παραγράφου, λαμβάνονται υπόψη: (α) ο βασικός μισθός, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 16 παρ. 1 περ. α του Κανονισμού του Τ.Α.Π.-Ε.Τ.Β.Α. (β) το επίδομα πολυετούς υπηρεσίας, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 16 παρ. 1 περ. β του Κανονισμού Τ.Α.Π.-Ε.Τ.Β.Α. (γ) το επίδομα-προσαύξηση βαθμού, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 16 παρ. περ. γ του Κανονισμού Τ.Α.Π.-Ε.Τ.Β.Α. (δ) ο επιστημονικό επίδομα, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 16 παρ. 1 περ. δ του Κανονισμού Τ.Α.Π.-Ε.Τ.Β.Α. (ε) το επίδομα οικογενειακών βαρών. 3. Για τον υπολογισμό του εφάπαξ βοηθήματος δεν λαμβάνεται υπόψη κανένα άλλο είδος αποδοχών, τακτικών ή έκτακτων, δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα ή επιδόματα αδείας κλπ. 4. Εφόσον μέλος του Ταμείου δεν φέρει βαθμό ή δεν λαμβάνει αποδοχές ορισμένου βαθμού της υπαλληλικής ιεραρχίας του μόνιμου προσωπικού της ΕΤΒΑ, για τον υπολογισμό του εφάπαξ βοηθήματος λαμβάνεται υπόψη το ογδόντα πέντε τοις εκατό (85%) των, κατά το χρόνο εξόδου του από την ΕΤΒΑ, πραγματικών τακτικών μηνιαίων αποδοχών του, στις οποίες δεν περιλαμβάνονται έκτακτες παροχές ούτε προσαυξήσεις λόγω δώρων Χριστουγέννων ή Πάσχα ή επιδόματος αδείας κλπ. 5. Σε κάθε έτος ασφάλισης αντιστοιχεί ποσό εφάπαξ βοηθήματος, ίσο με το γινόμενο των αποδοχών που ορίζονται στις παραγράφους 2 και 4 του παρόντος άρθρου επί ένα συντελεστή ο οποίος καθορίζεται ως εξής: i Για κάθε έτος ασφάλισης έως την 31.12.1992 : 2 ii Για κάθε έτος ασφάλισης από 1.1.1993 έως 31.12.1993 : 1,9 iii Για κάθε έτος ασφάλισης από 1.1.1994 έως 31.12.1994 : 1,8 iv Για κάθε έτος ασφάλισης από 1.1.1995 έως

31.12.1995 : 1,7 ν Για κάθε έτος ασφάλισης από 1.1.1996 έως 31.12.1996 : 1,6 ν Για κάθε έτος ασφάλισης από 1.1.1997 έως 31.12.1997 : 1,5 vii Για κάθε έτος ασφάλισης από 1.1.1998 έως 31.12.1998 : 1,4 viii Για κάθε έτος ασφάλισης από 1.1.1999 έως 31.12.1999 : 1,3 ix Για κάθε έτος ασφάλισης από 1.1.2000 έως 31.12.2000 : 1,2 x Για κάθε έτος ασφάλισης από 1.1.2001 έως 31.12.2001 : 1,1 xi Για κάθε έτος ασφάλισης μετά την 1.1.2002 και εφεξής : 1. 6. Το ποσό του εφάπαξ βοηθήματος που καταβάλλεται αποτελεί το άθροισμα των επιμέρους ποσών που προκύπτουν κατά τα οριζόμενα στο προηγούμενο εδάφιο. 7. Κατά τον υπολογισμό του εφάπαξ βοηθήματος χρονικό διάστημα μικρότερο των 12 μηνών λογίζεται ως πλήρες έτος, εάν είναι ίσο ή μεγαλύτερο από εξάμηνο. Εάν είναι μικρότερο του εξαμήνου, δεν λαμβάνεται υπόψη.»

Από τις προεκτεθείσες διατάξεις, σε συνδυασμό με τα προϊσχύοντα αναφορικά με τον τρόπο υπολογισμού του εφάπαξ βοηθήματος, καθίσταται σαφές ότι ο νέος τρόπος υπολογισμού οδηγεί σε ποσό χορηγούμενης εφάπαξ παροχής, αν όχι υπερδιπλάσιας, πάντως κατά πολύ μεγαλύτερης, αυτής που χορηγείτο με βάση το προϊσχύον καθεστώς.

Τούτο έχει σαν αποτέλεσμα να προκύπτει διαφορά μεταξύ του ποσού εφάπαξ που έλαβε ο αποβιώσας από αυτό που θα ελάμβανε, εάν συνταξιοδοτείτο μετά τον Νοέμβριο του έτους 2003. Πιο συγκεκριμένα :

Το ποσό της εφάπαξ αποζημίωσης που θα έπρεπε να λάβει ο αποβιώσας, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 29 του Κανονισμού του εφesiβλητου, ανέρχεται σε 717,11 € (μηνιαίες συντάξιμες αποδοχές κατά το χρόνο αποχώρησής του) X 44,00 (συνολικός συντελεστής επί των μηνιαίων συνταξίων αποδοχών) = 31.552,84 €. Ως εκ τούτου, μας οφείλεται διαφορά ποσού (31.552,84 € ποσό εφάπαξ βοηθήματος που έπρεπε να λάβει ο αποβιώσας μείον 13.643,43 € εφάπαξ βοήθημα που έλαβε) = 17.909,41 €.

Επειδή η παρούσα έφεσή μας είναι νόμιμη και βάσιμη, αποδεικνύεται δε από έγγραφα τα οποία επιφυλασσόμεθα να προσκομίσουμε κατά την εκδίκαση αυτής.

Επειδή η εκκαλουμένη πρέπει να εξαφανισθεί.

Επειδή για τις αιτίες που αναφέρονται αναλυτικά παραπάνω, το εφεσίβλητο οφείλει σ' εμάς, με την ιδιότητά μας ως μοναδικών και νομίμων κληρονόμων του Αποστόλου Βούζα του Κωνσταντίνου, σύμφωνα με τον νόμο και την σύμβαση, το ποσό των 17.909,41 € και το ποσό αυτό με τον νόμιμο τόκο από την χρονική στιγμή κατά την οποία κατέστη ληξιπρόθεσμο και απαιτητό, άλλως από την επίδοση της από 3-12-2007 αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, άλλως από την επίδοση της παρούσας εφέσεώς μας και μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ – ΖΗΤΟΥΜΕ

Να γίνει δεκτή η παρούσα έφεσή μας.

Να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη, ώστε να γίνει δεκτή η από 3-12-2007 αγωγή του αποβιώσαντος Αποστόλου Βούζα του Κωνσταντίνου στο σύνολό της και κατά το αιτητικό αυτής.

Να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του εφεσιβλήτου να μας καταβάλει για διαφορά εφάπαξ βοηθήματος του αποβιώσαντος συζύγου της πρώτης και πατρός του δευτέρου εξ ημών το ποσό των 17.909,41 € και το ποσό αυτό με τον νόμιμο τόκο από την χρονική στιγμή κατά την οποία η παροχή κατέστη ληξιπρόθεσμη και απαιτητή, άλλως από την επίδοση της από 3-12-2007 αγωγής του και μέχρι την πλήρη εξόφληση, άλλως από την επίδοση της παρούσας εφέσεώς μας και μέχρι την πλήρη εξόφληση.

Να καταδικασθεί το εφεσίβλητο στην εν γένει δικαστική μας δαπάνη

Αθήνα, 21 Νοεμβρίου 2011

Ο Πληρεξούσιος Δικηγόρος

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΘΑΝ. ΜΠΟΥΡΑΛΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 15 - ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ 210-3506170 - 210-3944031
ΑΦΜ. 000551700 - Α.Α.Τ. 10234
Δ' ΔΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΘΕΣΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΥ ΕΦΕΣΗΣ

Αριθμός κατάθεσης : 8206/2011

Στην Αθήνα και στο Κατάστημα του Πρωτοδικείου, σήμερα την 23/11/2011 ημέρα Τετάρτη και ώρα 09:22 ενώπιον του / της Γραμματέα/ας ΓΚΙΚΑ ΕΥΓΕΝΙΑ του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών εμφανίστηκε ο / η δικηγόρος (ΔΣΑ / 28769)ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ ΕΥΣΤΑΘΙΑ και κατέθεσε το δικόγραφο της από 21/11/2011 ΕΦΕΣΗΣ του / των 1) ΒΟΥΖΑ ΦΩΤΕΙΝΗ ΤΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΥ κλπ. κατά του / των 1) ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΗΤΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΤΒΑ ΚΑΙ Δ.Τ Α.Τ.Α.Π- Ε.Τ.Β.Α κλπ. και της αποφάσεως του παραπάνω Δικαστηρίου με αριθμό 2773 / 2011 - ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ που απευθύνεται προς το Εφετείο.

Διαβάστηκε, βεβαιώθηκε και υπογράφεται νόμιμα.

Ο / Η καταθέσ___

Ο / Η Γραμματέας

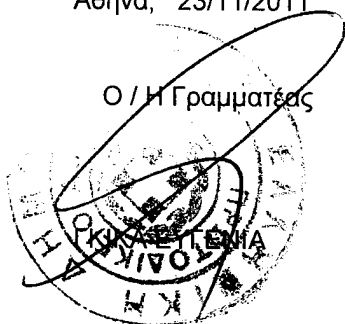
(ΔΣΑ / 28769)ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ ΕΥΣΤΑΘΙΑ

ΓΚΙΚΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Αθήνα, 23/11/2011

Ο / Η Γραμματέας

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Για τη νόμιμη σήμανση και την έκδοσή του κατά τη σειρά της παραγγελίας.

Αθήνα, 23/11/2011

Ο / Η Προϊστάμεν του τμήματος

α.α. ΓΚΙΚΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αριθμ. 3503 πιν. 6
ορίζουμε δικόσιμο για τη σύζυγό της έφρασε
ενόπιον του 14^{ου} τμήματος του δικαστηρίου
τούτου την 19-11-2012 ημέρα Πέμπτη
και ώρα 11.00 π.μ.
Αθήνα 23 Νοε. 2011

Γραμματέας

ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΑΛΕΒΙΖΑΚΗ

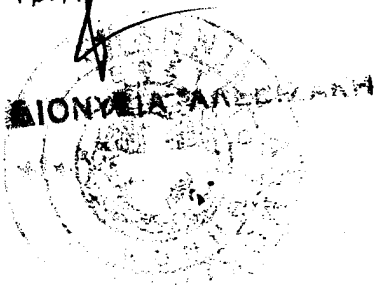
Ακριβές αντίγραφο
Αθήνα 23 Νοε. 2011

Γραμματέας

Έχει σημειωθεί νόμιμα

Αθήνα 23-11-2011

Γραμματέας

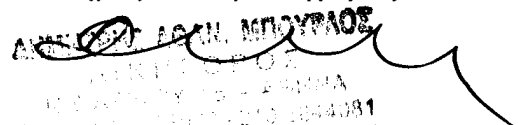

ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΑΛΕΒΙΖΑΚΗ

Αρμόδιος Δικαστικός Επιμελητής παραγγέλλεται να επιδώσει νόμιμα την παρούσα προς το «ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΗΤΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ Ε.Τ.Β.Α.» (διακριτικός τίτλος «Α.ΤΑ.Π – Ε.Τ.Β.Α.»), που εδρεύει στην Αθήνα, Λεωφόρου Συγγρού αρ. 87 και εκπροσωπείται νόμιμα, προς γνώση των αρμοδίων και για τις νόμιμες συνέπειες, καλούμενο συγχρόνως να παραστεί όπου και όταν ορίζεται ανωτέρω, κατά τη συζήτηση της από 21-11-2011 αγωγής μας.

Αθήναι 23 Νοεμβρίου 2011

Ο Πληρεξούσιος Δικηγόρος

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ
Ε.Τ.Β.Α. Ε.Τ.Β.Α. Ε.Τ.Β.Α.
Τ.Κ. 1044081
ΑΡΧΑΙΑ Ε.Τ.Β.Α. Ε.Τ.Β.Α. Ε.Τ.Β.Α.
Ε.Τ.Β.Α. Ε.Τ.Β.Α. Ε.Τ.Β.Α.